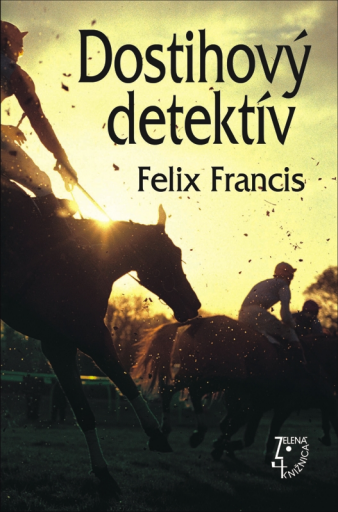

Dostihový detektív

Felix Francis

TELENA
4
KNIZNICA

Felix Francis

Dostihový detektív

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Viera Hríčková
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

Z anglického originálu Felix Francis: Refusal,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Michael Joseph,
an imprint of Penguin Books, London 2013,
preložila Alexandra Ruppeldtová.

Preklad vyšiel s finančným príspevím Literárneho fondu.

Copyright © Felix Francis 2013
All rights reserved
Translation © Alexandra Ruppeldtová 2013
Cover Design © Peter Brunovský 2013
Cover Photo © ISIFA/Gettyimages Creative RF/
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2013

ISBN 978-80-220-1760-2

Venujem svojmu vnukovi

SAMUELOVI RICHARDOVI FRANCISOVI

a – s mimoriadnou vďakou ako vždy – DEBBIE.

„Nie,“ povedal som. „To neprichádza do úvahy.“

„Ale vy musíte, Sid.“

„Prečo?“

„V záujme dobrého mena jazdeckého športu.“

Stará známa taktika.

„Tú prácu som zavesil na klinec,“ namietol som. „Už sa jej nevenujem.“

Sir Richard Stewart, momentálne predseda Britskej dostihovej komisie, pravdepodobne zamietavé odpovede nepripúšťal, možno práve preto sa z príležitostného brigádnika a dokladača tovaru vypracoval až na riaditeľa najväčšieho reťazca supermarketov v celej krajine.

„Prosím vás,“ usmial sa znalecky. „Každý vie, že Sid Halley je ešte vždy najlepší z najlepších.“ Potom ma dôverne štychol do ramena. „Som presvedčený, že vás to predsa len láka, však?“

Žeby?

Prax súkromného detektíva som zabalil pred šiestimi rokmi. Od tých čias som sa dosť úspešne živil ako nezávislý investor; väčšinou som obchodoval s bezpečnými cennými papiermi na veľkých burzách, no a postupne som čoraz častejšie poskytoval pôžičky individuálnym vynálezcom a zlepšovateľom, ktorí majú skvelé nápady, ale obmedzené alebo žiadne zdroje.

Prežil som šesť rokov bez stresu a obáv, že ma niekto zmláti, alebo sa mi nedajbože prihodí aj čosi horšie.

„Nie,“ zopakoval som rezolútne. „Naozaj nie, ani teraz, ani v budúcnosti. Nikdy.“

Videl som, že moje stanovisko sira Richarda vôbec, ale vôbec neteší.

„Sid,“ oslovil ma znovu a potom chvíľu otáľal, „môžem sa vám s niečím zdôveriť?“ dodal napokon.

Naklonil sa ku mne, akoby sa bál, že ho bude počuť niekto nepovolany; zvláštne, keďže sme sedeli sami v obývačke môjho domu na oxfordskom vidieku.

„Mám vážne obavy, že budúcnosť dostihov je ohrozená.“ Našpúlil pery, zdvihol obočie a kývol hlavou, akoby chcel svoje slová ešte väčšmi zdôrazniť. „Jazdectvo prežíva len vďaka dobrej povesti. Áno, pravdaže, hovorí sa všeličo o manipuláciách, konskom dopingu a podobne, ale v zásade je to čistý a transparentný šport. Nesmieme dopustiť, aby verejnosť stratila dôveru, prestala tipovať. Kam by sme sa, prepánajána, dostali?“

Ponechal som jeho slová bez komentára.

„Preto investujeme toľko času a peňazí do kontrol a prísne trestáme previnilcov.“

Prikývol som. Nevraavel nič nové.

„Tak prečo zrazu toľká panika?“ zaujímalo ma.

„Som presvedčený, že systém ako taký je ohrozený – niekto manipuluje výsledky dostihov. A preto vás potrebujem.“

„A čo vaše bezpečnostné zložky, interní vyšetrovatelia?“ zaujímalo ma. „Obráťte sa na nich. Nestačia vám?“

„Nepochodil som,“ vzdychol si. „Všetci svorne tvrdia, že sa nič nedeje, vraj sa mýlim. Lenže ja viem, že mám pravdu.“

„Odkiaľ?“ spýtal som sa.

„Skrátka, viem,“ odvetil rozhodne.

Aj keď to neznelo celkom presvedčivo, sir Richard bol človek, ktorý sa spolieha na svoje tušenie, neraz naň stavil aj svoju povesť, a málokedy sa mýlil.

„Je mi ľúto,“ ospravedlnil som sa a vstal som, „ale nemôžem vám vyhovieť.“

Sir Richard zdvihol pohľad. „Nemôžete alebo nechcete?“

„Oboje,“ odvetil som. „Obávam sa, že aj keby som sa pokúsil, veľa vody by som nenamútil. Stratil som starý fortieľ.“

„Čo je to za hlúposť?!“ protestoval sir Richard rozhorčene a takisto sa zdvihol zo stoličky. „To je, akoby ste mi chceli tvrdiť, že ste zabudli dýchať. Sid Halley, ktorého som poznal, videl aj so zatvorenými očami viac než celá Metropolitná polícia s otvorenými.“

Stáli sme tesne pri sebe.

„Lenže ja už nie som ten Sid Halley, čo som býval.“

Niekoľko sekúnd na mňa uprene hľadel, až som napokon odvrátil zrak.

„Večná škoda,“ vzdychol si.

Cítil som sa mizerne, no nemal som čo dodať.

„Tak teda pôjdem,“ načiahol sa sir Richard za aktovkou, ktorú mal na pohovke. „Vidím, že tu zbytočne strácam čas.“

Už nebol iba smutný, ale aj nahnevaný.

„Von trafím sám,“ zamumlal, očividne nemal chuť omáľať bežné zdvorilosti. Otočil sa a vykročil.

„Sir Richard,“ zastavil som ho a položil som mu ruku na plece. „Prepáčte, ale naozaj už tieto veci nerobím.“

„Presne to tvrdil minulý týždeň aj môj drahý priateľ admirál Roland, ale celkom som mu neveril.“ Odmlčal sa a pozrel mi rovno do očí. „Sid, som skalopevne presvedčený, že osud dostihov, ako ich poznáme a milujeme, je ohrozený.“

Má strach, pomyslel som si, nefalšované obavy.

„Aké sú dôkazy?“ Túto otázku som položil nevdojak a neveril som vlastným ušiam.

Doparoma. Nie. Nie. Nesmiem sa zaangažovať.

Sir Richard otvoril tašku a vytiahol priesvitný plastový obal s papiermi. „Spísal som zoznam podujatí, kde sa podľa môjho názoru manipulovalo s výsledkami.“

„Ale ja sa pýtam na dôkazy.“

„Vy mi neveríte?“ Sir Richard rozhorčene vypol hrud', a keďže bol odo mňa o dobrých pätnásť až dvadsať centimetrov vyšší, zrazu na mňa hľadel zhora.

„Nie je dôležité, či verím, alebo nie,“ namietol som. „V každom prípade by som potreboval rukolapné fakty.“

„Takže ste predsa len ochotný pomôcť?“ Odrazu v ňom skrsla iskierka nádeje.

„Nie,“ odvetil som. „To netvrdím. Ale ak chcete, môžem sa na zoznam aspoň jedným okom pozrieť.“

Podal mi obal. „Nechajte si ho. Mám ďalšie kópie.“

„S kým ste o tom ešte hovorili?“ opýtal som sa.

„Prečo?“

„Oboznámili ste so svojimi podozreniami niekoho okrem bez-

pečnostných zložiek dostihovej komisie? Kto ešte videl tento súpis?"

Moja otázka ho zjavne prekvapila. „Zopár ľudí.“

„Konkrétne,“ nástojil som.

„No, dal som ho členom vedenia. A sekretárke, samozrejme. Na prepis.“ Usmial sa.

„Ďalej?“

„Zdôveril som sa priateľom v klube. Napríklad admirálovi. Chcel som, aby vás oslovil v mojom mene.“

Povzdychol som si, no iba v duchu.

„Nejaký problém?“ opýtal sa.

„Asi by bolo múdrejšie nechať si pochybnosti pre seba. Aspoň kým sa niečo nepreukáže.“

„Zdá sa, že nikto nemá záujem nič objasňovať,“ rozčertil sa. „Všetkým sa vidí, že si vymýšľam. Vráťane vás.“

„Aj tak si myslím, že ste nemali svoje podozrenia roztrubovať. Mohli sa dostať do nesprávnych uší. Ak sa naozaj niečo deje, veci neprospieva, keď páchatel vie, že čosi vyšetrujete.“

„Veď ja nevyšetrujem, dočerta!“ napaprčil sa. „A rozhovor s niekoľkými ľuďmi v klube nie je roztrubovanie.“

Rozhodol som sa to už ďalej nerozmazávať; desaťročie práce súkromného detektíva ma naučilo, že najúčinnějšími nástrojmi sú diskretnosť a moment prekvapenia.

Ani klub sira Richarda nie je zárukou bezúhonnosti jeho členov. Stovky rokov prekračovali brány britských väzníc podvodníci, švindleri, zlodeji a vrahovia, z ktorých mnohí boli abonentmi týchto prestížnych londýnskych ustanovizní.

„Tak pomôžete mi, Sid?“ spýtal sa sir Richard. „V záujme dobrého mena dostihového športu.“

„Mrknem si váš zoznam.“

„Dobre.“

„Ale nič viac,“ dodal som vzápätí. „Ako vravím, s tým remeslom som sa už rozlúčil.“

„Ale povieť mi svoj názor.“

„Áno,“ sľúbil som. „Preštudujem si ho a dám vám vedieť, čo si myslím.“

Uspokojene prikývol. „Už musím ísť, lebo zmeškám vlak.“

„Vraciate sa do Londýna?“

„Nie,“ pokrútil hlavou, „mám dom neďaleko Winchesteru. Každú hodinu tam ide z Banbury priamy spoj.“

„Nemám vás odviesť na stanicu?“

„Ďakujem, netreba.“ Usmial sa. „Vonku ma čaká taxík.“

Vyšli sme do slnečného marcového dňa a odprevadil som ho k autu. Zakýval som mu na rozlúčku. Iba si čosi nahovára alebo je v britskej dostihovej brandži naozaj niečo zhnité? A zaujíma ma to natoľko, aby som sa angažoval?

Ešte som nestačil dokývať, keď sa dolu kopcom prirútila Marina v našom Range Roveri a zabočila do brány.

„Kto to bol?“ vyzvedala, keď vystupovala a vytahovala svetlozelenú nákupnú tašku.

„Sir Richard Stewart,“ odvetil som.

„A ďalej?“

„Predseda Britskej dostihovej komisie.“

„Čo chcel?“

„Aby som mu pomohol vyšetriť korupčné praktiky.“

Zmeravela a prísne na mňa pozrela.

„Čo si mu povedal?“

„Že už nerobím detektíva.“

Viditeľne sa jej uľavilo, strnulosť v šiji povolila, plecيا sa uvoľnili.

„Ešteže tak.“

„Čo si kúpila?“ snažil som sa zmeniť tému.

Usmiala sa. „Niečo pre Sassy. Nemohla som odolieť.“ Vytiahla z igelitky ružové pásikavé detské šatočky so žltou-belasou výšivkou na životiku. „Nie sú rozkošné? A boli v zlave.“

„Chutné,“ pochválil som.

Sassy bolo domáce meno našej dcéry Saskie. Potvorka od prírody. Mala šesť, no mne sa zdalo, akoby mala pomaly šesťnásť, rástla na môj vkus akosi prirýchlo.

„Môže si ich obliecť na Annabeline narodeniny.“

Annabel bola jej spolužiačka a najlepšia kamarátka.

„Výborne,“ nadchýnal som sa.

Vošli sme do kuchyne a Rosie, írsky seter, jedna z našich dvoch sučiek, ma začala ňufákom drgať do nohy a žobroniť nejakú maškrtu.

„Aké korupčné praktiky?“ spýtala sa Marina prísne.

„Ale nič,“ hodil som rukou. „Sirovi Richardovi sa marí, že ktosi manipuluje výsledky dostihov. Jeho vlastné kontrolné orgány tvrdia, že je všetko v poriadku, a to nie sú nijaké béčka.“

„Takže si ho odmietol?“

„Áno,“ prikývol som. „Neboj sa, nemám v úmysle púšťať sa do ničoho. Len som mu sľúbil, že si preštudujem podklady, čo priniesol, zoznam pretekov, ktoré boli podľa neho neregulárne.“

„A potom?“

„Nič, len sa naň pozriem, keď budem mať čas.“

Videl som, že nie je nadšená.

Presťahovali sme sa sem z Londýna, keď bola Marina so Saskiou v siedmom mesiaci. Mal to byť náš nový začiatok – pokojný život na vidieku.

Nikdy mi nedala ultimátum, ale vyjadrila sa dosť rezolútne. Povedala mi, že ma veľmi miluje, a hoci si moje zamestnanie váži, nie je ochotná žiť ďalej v obavách a večne sa obzerať, či za niektorým rohom nestriehne zabijak a nezaútočí boxerom alebo, nedajbože, pištoľou s tlmičom. Tvrdila, že už má dosť neustáleho strachu, a keď sa narodí dieťa, nechce nič také znášať.

V zásade som mal na výber medzi ňou a prácou.

Rozhodovanie bolo jednoduché.

Kedysi, keď som bol ešte džokejom, dal som už raz prednosť povolaniu pred svojou vtedajšou ženou, a teraz to spätne ľutujem.

Nečudoval som sa Marine. Postrelili ju, zbili, opakovane sa jej vyhrážali v snahe zastrašiť ma.

V zločineckých kruhoch sa totiž všeobecne vedelo, že fyzický útok na Sida Halleyho má opačný účinok. Že sa do prípadu zahryznem ešte s väčšou vervou a odhodlanosťou.

A tak sa gauneri, ktorých som pri výkone svojho povolania stretával na každom kroku neúrekom, rozhodli použiť inú páku; vrhli sa na moju partnerku.

Napokon zožali úspech.

Človek je pri hľadaní pravdy a spravodlivosti ochotný riskovať iba po istú hranicu. Usúdil som, že svet musí fungovať ďalej bez zásahov Sida Halleyho, či už v medziach zákona, alebo nie.

A tak som sa stal milujúcim manželom a vzápätí aj oddaným otcom.

No moje predchádzajúce pôsobenie predsa len naďalej žilo s nami ako dáky slon – neprehliadnuteľný, všadeprítomný, bolo ťažké nevidieť, že sa pohybuje okolo nás, no snažili sme sa o ňom aspoň nerozprávať.

Niekedy však výstražne zatrúbil, ako napríklad teraz, a vtedy Marine vždy prebehol mráz po chrbte.

Keď som šiel po Sassy do školy, vzal som si spisový obal so sebou.

„Nezabudni zobrať aj Annabel,“ volala za mnou Marina z kuchynského okna. „Dnes bude u nás spať.“

„Trochu nezvyčajné uprostred týždňa, nie?“

„Tim s Paulou sú dnes v Londýne. Na nejakej slávnostnej večeri či čo.“

„Neboj sa, nezabudnem.“

Veľmi rád som chodil po dcéru do školy. Vždy sa rozbehla k autu s úsmevom od ucha k uchu a vzrušene mi rozprávala všetko, čo sa v ten deň prihodilo, až sa zadúšala.

Škola bola v susednej dedine, len dva kilometre od nás, no zvyčajne som chodil včasnšie a čakal som v aute, kým sa Sassy ukáže. Dnes som vyrazil ešte skôr, aby som mal čas preštudovať, čo mi nechal sir Richard.

Zaparkoval som na druhej strane cesty ako zvyčajne a z vedľajšieho sedadla som vzal materiál.

Na dvoch hárkoch papiera bolo vymenovaných deväť dostihov s krátkym komentárom, ktorý mal pravdepodobne vysvetľovať, prečo sa ocitli na súpise. Na prvý pohľad na nich nebolo nič pozoruhodné a nič ich nespájalo.

Tri záznamy sa týkali prútenkových dostihov, zvyšné boli stípl-čejs. Všetky sa konali v uplynulých šiestich mesiacoch, na vrchole skokanskej sezóny, vždy na najväčších podujatiach, no ani jeden nebol zlatým klincom dňa. Iba vo dvoch zvíťazil prvý či druhý favorit a všetky výhry boli šesť ku jednej alebo viac.

Na prvý pohľad nič pozoruhodné alebo nezvyčajné.

Čo ich spájalo?

Sir Richard možno nafukuje podozrenia, ale rozhodne nie je

hlupák. Musel mať dôvod, prečo dal dokopy práve tieto preteky, a očividne očakával, že daný moment postrehnem. Takto z voleja sa mi to nepodarilo. Možno mi pomôžu videozáznamy.

„Dobrý deň, pán Halley,“ ozvalo sa.

Zdvihol som zrak od papierov a pozrel som doprava od školskej brány.

„Zdravím, pani SQUIROVÁ,“ zakričal som cez spustené okienko.

Pani SQUIROVÁ bola riaditeľka a vždy hliadkovala pred školou, keď deti po vyučovaní odchádzali.

„Pokiaľ viem, dnes beriete aj Annabel GAUCINOVÚ.“

„Áno, máte pravdu.“

Prikývla a šla sa venovať skupinke matiek, ktoré tu takisto čakali, niektoré dokonca s ďalšími budúcimi žiačikmi v kočíkoch.

Deti sa vyhnuli z budovy a leteli cez dvor. Vystúpil som z auta a prešiel som cez cestu. Sassy bola pri bráne vždy medzi prvými, je pretekárka po mne, vravel som si; Annabel sa, naopak, správala ako dáma, púšťala pred seba iné deti, a tak sme na ňu so Sassy museli chvíľu čakať.

„Ahoj, ocko,“ kývala mi vehementne.

Oslovenie ocko ma asi nikdy neprestane blažiť.

„Ahoj, zlatko!“ pozdravil som.

Pani SQUIROVÁ ju pustila von a ona sa vrhla ku mne; chytila ma za ruku, za tú pravú, skutočnú, nie náhradu z plastu a kovu, ktorú som mal namiesto ľavej.

Čoskoro vyšla aj Annabel a pripojila sa k nám.

„Chyť sa Saskie,“ zavelil som a takto sme bezpečne v trojici prešli na druhú stranu, ustavične sa obzerajúc na obe strany. V dedine nebola takmer žiadna premávka, s výnimkou áut, ktoré sem prišli po deti, ale opatrnosti nikdy nie je nazvyš.

Saskia, moja pýcha a radosť, prišla na svet presne deväť mesiacov po tom, čo sme sa s Marinou vzali.

„Dieťa svadobnej noci,“ žmurkol raz na mňa jeden kamarát. „Ešteže sa nenarodila predčasne.“

Usmial som sa s blaženým pocitom, že sa narodila po termíne. Marina mi totiž povedala svoje áno, keď sme už mali dávno zamienené.

Všetko šlo ako po masle. Vysadili sme antikoncepciu a šup, šup,

Marina hneď otehotnela. O to väčšie sklamanie bolo, keď po Saskinom narodení sa to už nie a nie podariť znova.

Navštívili sme rozličných odborníkov a všetci svorne tvrdili, že neexistuje medicínsky dôvod, prečo by nemohla zasa otehotnieť. Len sa upokojte, radili nám, to príde. Šesť rokov sme trpezlivo čakali, no stále nič. Už sme sa pomaly zmierili s tým, že budeme mať jedináčika.

Marina však bola ešte mladá, tak sme sa nevzdávali nádeje a takmer každú noc sme sa usilovne pokúšali o ďalšieho potomka.

Manželka vzala dievčatá na prechádzku so psami a ja som sa utiahol do pracovne, kde som si na webovej stránke *Dostihového spravodcu* pozrel videozáznamy všetkých deviatich dostihov.

Zistil som, čo som nevyrozumel z písomných záznamov, že ani jeden z pretekov sa neskončil tesným výsledkom. Víťaz vždy dobehol do cieľa s pohodlným predstihom pred ostatnými.

Nie že by to bolo čosi výnimočné. Stíplčejš sa často vyhráva prevažne na prekážkach počas celej trate, a nie až šprintom v cieľovej rovinke.

Zdalo sa sirovi Richardovi podozrivé, že sa ostatní málo usilovali?

Vyhľadal som si údaje o džokejoch.

Mnohí z nich absolvovali viac ako jeden štart. Ale neukazovala sa žiadna schéma, že by napríklad vždy zvíťazil ten istý.

Opäť som sa vrátil k písomnému zoznamu. Na záver faktografických údajov pripísal niekto zopár poznámok, pravdepodobne sir Richard.

Komentár pri jedných dostihoch v Sandowne znel: *Základný kurz 8/1, Tote vyplatila za výhru len 5,60 £. Pri ďalších v Newbury stálo: Víťaz 10/1, Tote vyplatila len 7,20 £.*

Podobné zmienky sa vyskytovali aj inde. Spájalo ich iba to, že stávková kancelária vždy vyplatila oveľa nižšie sumy, ako sa dalo očakávať vzhľadom na základný kurz.

Tote postupuje inak než makléri.

Ak vám bookmaker ponúkne kurz osem ku jednej a váš kôň vyhrá, dostanete osem libier za každú vloženú libru bez ohľadu na to, koľko ľudí uzavrelo rovnakú stávku. Oficiálny základný kurz je

priemerom kurzov všetkých bookmakerov v okamihu spustenia pretekov.

Tote má však iný systém, po odpočítaní manipulačného poplatku si víťazi rozdelia celú sumu stávok na všetky kone medzi sebou. Preto výsledná suma málokedy presne zodpovedá základnému kurzu, raz je vyššia, inokedy nižšia, no je nezvyčajné, aby bola až taká nízka ako v prípadoch uvedených v zozname.

Ponúkalo sa jediné vysvetlenie. Cez Tote sa uzavrelo nepomerne viac stávok na víťazov ako na tie isté kone prostredníctvom individuálnych maklérov.

Možno to vzbudilo v sirovi Richardovi podozrenie.

No žeby sa bolo treba až tak vzrušovať?

Všetci zainteresovaní vedeli, že privysoké stávky prostredníctvom Tote sa neoplatia. Vyhráte iba toľko, čo ste vložili, mínus dvadsaťštyri percent, ktoré si účtujú ako náklady generujúce zisk.

Prečo by to teda niekto robil? Hlúposť. Najmä ak sú inde lepšie podmienky.

Lenže stávkovanie cez Tote je oveľa anonymnejšie. Bookmakeri totiž poznajú svojich stálych zákazníkov s napakovanými peňaženkami. A vždy nahlas kričia, keď nejaký outsider, na ktorého je vysoká stávka, dobehne do cieľa ako víťaz a spôsobí im ťažké straty. Tote však nezáleží na tom, kto vyhrá. Vezme si svojich dvadsaťštyri percent a usiluje sa len o čo najväčšiu sumu stavenú na všetky kone. Čím viac, tým vyšší výnos. Nikto nebude plakať nad neúmerne vysokou sumou stavenou na víťaza, možno iba zopár držiteľov víťazných tiketov, ktorí to však pripíšu na vrub smole, že Tote neinkasovala toľko, koľko očakávali. Napokon, kto by sa ponosoval, keď mu vyšiel tip na víťaza, a predsa len čosi zarobil? To je skôr dôvod na oslavu.

Na veľkých mítingoch má Tote doslova stovky terminálov a pracovníci majú taký zhon, že si nestačia všímať, kto im podáva peniaze. Počas celého popoludnia môže hocikto staviť na ktoréhokoľvek koňa niekoľko tisíc libier, možno aj niekoľko desiatok tisíc, pričom sa nikto nezačuduje.

Opäť som pozrel na zoznam.

Všetkých deväť dostihov sa bežalo v druhej polovici dňa a sedem ako predposledné či posledné preteky.

Dost času dostať peniaze, kam treba.

Pri účasti veľkého množstva stávkujúcich je objem výhier taký veľký, že sa v ňom jedna vysoká stávka stratí a kurz päť či šesť ku jednej nie je najhorší.

Najmä, ak niekto dopredu pozná výsledok, ako naznačoval sir Richard.

2 | KAPITOLA

„Ocko, ocko, pod' sa s nami hrať!“

Dievčatká vbehli do pracovne.

„Kde je mama?“ spýtal som sa.

„Žehlí!“ ohrnula nos Sassy. „Poslala nás za tebou.“

V duchu som sa zasmial. Marina totiž neznáša žehlenie.

„Prosím,“ žobronila Sassy.

„No dobre,“ privolil som. „A čo by sa vám páčilo?“

„Chytačka,“ vzrušene poskakovala Annabel.

Figu, pomyslel som si, s jednou zdravou rukou.

„Nie radšej pingpong?“

„Áno, áno,“ vzrušene tleskali dievčatká.

Tak sme šli do garáže, kde stál pingpongový stôl; ďalšiu polhodinku hrali dve proti mne, čo sa viac-menej obmedzovalo na večné zbieranie loptičiek zo zeme.

„Kto by si dal zmrzlinu?“ spýtal som sa.

Rakety okamžite upadli do zabudnutia a už sme sa rútili do kuchyne, kde sme si štedro naložili malinovo-vanilkovú dobrotu s polevou a šľahačkou.

„Pán Halley,“ oslovila ma Annabel s plnými ústami.

„Prosím?“

„Čo sa vám stalo s ľavou rukou?“ Ukázala na ňu lyžičkou.

Nevinná úprimnosť šesťročného dieťaťa, pomyslel som si.

„Nemá ju,“ vecne vysvetlila Sassy. „Iba umelú.“

Pozrel som na Annabel v obave, že by ju odhalenie mohlo šokovať, ale zdalo sa, že správa ju nevykoľajila.

„Môžem sa pozrieť?“ spýtala sa.

Sassy mi rozopla manžetu na košeli a vyhrnula mi rukáv nad

lakteť. S nesmiernym potešením vysvetľovala kamarátke všetko o mojom myoelektrickom zázraku.

„Toto je batéria,“ povedala a ukázala na škatuľku veľkosti sedemkrát dva centimetre, pripevnenú na laminátovom predlaktí. „Tá ju poháňa.“

„Ako?“ spýtala sa Annabel.

„Ukáž, oci,“ zavelila Sassy, „otvor ruku!“

Vyslal som nervové impulzy a zrazu, akoby zázrakom, sa za takmer nečujného pradenia plastová dlaň rozovrela a napokon otvorila.

„Fíha!“ zhĺkla Annabel. „To je super!“

Ja by som také slovo nevolil.

Senzory v umelej ruke zaznamenali signály z mojej pokožky, načo dali drobné skryté motorčeky do pohybu latexové prsty.

Inteligentné, ale určite nie super.

Skôr naopak, bola to otrava a pomaly som začínal celý systém nenávidieť. Niekedy som si protézu ani nenasadzoval, no vedel som, že Marina si želá, aby mala Saskia normálne vyzerajúceho otca.

V súčasnosti som robil takmer všetko výlučne pravačkou.

No nebolo to vždy tak. Kedysi som mal obe ruky a náležite som ich používal, až tak, že som sa štyrikrát stal stípliarskym šampiónom. Až kým ma osudný pád počas dostihov nepripravil o kariéru a hybnosť ľavej hornej končatiny. Istý darebák potom kutáčom dokončil, čo konské kopyto načalo, a definitívne som prišiel o ruku. Stalo sa to pred štrnástimi rokmi, no ešte vždy som si celkom nezvykol, a nikdy si ani nezvyknem.

Keď sa vidím vo sne, zakaždým mám obe ruky.

„A teraz ju zase zavri,“ vyzvala ma dcérka.

Vyslal som ďalšie impulzy a prsty sa zavreli. Možno vyzerali ako skutočné, no nebol v nich cit. Nevedel som, kedy a akou silou držím predmet. Napríklad vínový pohár mi mohol ľahko vyklíznuť, alebo som ho mohol stiskom rozdrviť, ani by som nevedel ako.

„Aj ja to chcem skúsiť,“ žobronilo dievčatko.

„Nebud' smiešna,“ brzdila ju Sassy, „najprv by ti museli odfignúť tvoju.“ Predviedla sek bokom pravej dlane na ľavom predlaktí. An-

nabelin sklamaný pohľad naznačoval, že by si možno aj dala povedať, len aby si mohla tú hračku vyskúšať.

„Tak už dost, dievčatá,“ povedal som, spustil som si rukáv košeľe a prstami pravej ruky som si zapol manžetu. „Bežte do záhrady. Ja mám ešte prácu.“

Chvíľu som stál v kuchyni pri výlevke a díval som sa na ne cez okno. Hádzali si na tráve tenisovú loptičku, psy behali od jednej k druhej v nádeji, že niekto im vypadne, čo sa nezriedka stalo.

Usmial som sa.

Deti sú radosť.

O piatej som zavolať sirovi Richardovi Stewartovi na domáce telefónne číslo.

„Pozrel som si váš zoznam,“ zvestoval som mu.

„Skutočne bleskovo,“ ocenil. „A vaše postrehy?“

„Pochopil som, prečo si myslíte, že mohlo prísť k nezrovnalostiam. Možno sa uzavierali vysoké stávky na víťaza cez Tote, len neviem, čo vás vedie k dohadu, že výsledky museli byť ovplyvnené. Na druhej strane, mohlo dôjsť aj k veľkým tipovacím stratám.“

„Je v tom istá schéma,“ trval na svojom. „Všetko sa stalo na veľkých dostihových mítingoch.“

„Kopa stávkárov vymetá len veľké podujatia,“ namietol som. „Možno aj náš šťastlivec je jedným z nich. Ako mohli byť podľa vás výsledky zmanipulované?“

„To práve neviem,“ priznal.

„Predpokladám, že kone prešli testmi.“

„Áno, každý z umiestnených, presne podľa pravidiel, a všetky výsledky boli negatívne.“

„A čo ostatné?“ spýtal som sa.

„Aj neumiestnené kone sa vždy testujú, i keď iba náhodným výberom. Ale jedno viem určite. Tento rok sme v skokanských dostihoch nemali ani jedného pozitívne testovaného účastníka.“

„Vypočúvali ste niektorého z jazdcov?“

„Keď som vyjadril podozrenie, náš šéf bezpečnosti oslovil jedného či dvoch, no bez úspechu. Naopak, obvinili ma, že trpím bludmi a všetko si len nahováram.“

„Skutočne?“ užasol som.

„Veru áno,“ odsekol nadurdene. „Celé osadenstvo sa mi vyškiera za chrbtom, myslia si, že som už na svoju funkciu starý a preskočilo mi, ale ja vás ubezpečujem, nie je to tak.“

Odmĺčal sa a aj ja som bol ticho.

„A preto vás potrebujem, Sid, aby ste zistili, čo sa robí. Musíme zabrániť praktikám, ktoré môžu nezvratne poškodiť dosiahový šport.“

„Sir Richard, ako som povedal, ja už nie som detektív. Ak vám vaši vlastní ľudia hovoria, že je všetko v poriadku, azda by ste ich mali počúvať. Peter Medicos sa nedá len tak opiť rožkom a vie rozpoznať najmenší závan korupcie.“

Peter Medicos opustil pred siedmimi rokmi post hlavného superintendenta lancashireskej polície a odvtedy šéfuje oddeleniu bezpečnosti Britskej dostihovej komisie.

„Ha,“ ozvalo sa z druhého konca pohrdlivo. Sir Richard zjavne nesúhlasil s mojím presvedčením. „Nesmierne ste ma sklamali, Sid. Prečo nikto nevidí, čo sa robí?“ Bol očividne zúfalý, no zároveň odhodlaný. „Tak teraz vám niečo poviem, som rozhodnutý zistiť, o čo tu ide, doparoma! A nevzdám sa, pôjdem si za svojím, či už s vašou pomocou, alebo bez nej.“

Prudko položil a môj telefón bol zrazu hluchý.

Naozaj sa niečo deje alebo len fabuluje?

Kašlem na to.

Alebo nie?

Šiel som pohľadať Marinu. Bola v obývačke, pozerala s dievčatami akúsi kreslenú rozprávku v televízii.

„Skočím za Charlesom,“ oznámil som jej. „Nebudem dlho, do večere som doma.“

Marinin pohľad z gauča neskrýval nevôľu. Veľmi dobre vedela, prečo chcem hovoriť s Charlesom.

„Oci, oci, ponáhľaj sa, aby si nám mohol prečítať rozprávku,“ poprosila Sassy.

„Dobre,“ slúbil som. „Prídem o pol ôsmej. Ale už musíte byť v posteli.“

Odrazu jej nadšenie opadlo. „Ale veď je tu dnes Annabel. Nemôžem byť hore trochu dlhšie?“ Pozrela na mňa prosebnými očami.

„Nie,“ trval som na svojom. „Práve preto si musíte čím skôr ľahnúť. Aby ste sa mohli ešte porozprávať, kým zaspíte.“

Potešilo ju to, no iba trochu. Dostať Sassy do postele bol každodenný boj, chcelo to tvrdú ruku, a ona zas mala tvrdú hlavu.

„Pôjdem na bicykli. A neboj sa, vrátim sa načas,“ slúbil som Marine.

S Marinou sme hľadali dom v západnej časti grófstva Oxfordshire najmä preto, lebo sme sa chceli usadiť blízko Charlesa. Neuveriteľne šťastnou náhodou sme našli vyhovujúce miesto v dedinke vzdialenej iba tri kilometre od Aynsfordu, kde býval.

Charlesa Rolanda, admirála kráľovského námorníctva vo výslužbe, sme s Marinou pokladali za otca, hoci sme neboli pokrvní príbuzní. Bol to môj bývalý svokor, no slovíčko bývalý som veľmi rád vynechával. Naše priateľstvo nielenže prežilo turbulentný rozpad môjho manželstva s jeho dcérou, no každým rokom sa, naopak, ešte väčšmi utužovalo. Okamžite si Marinu obľúbil a pasoval sa do roly Saskiinho náhradného starého otca. Tejto čestnej funkcie sa ochotne ujal preto, lebo zatiaľ sa ani od jednej zo svojich dvoch dcér nedočkal vlastných vnúčat.

Dávno prekročil osemdesiatku, ale veru by ste mu toľko nehádali. Mal takmer meter osemdesiat, ešte vždy husté tmavé vlasy a postavu rovnako vzpriamenú, ako keď pred šesťdesiatimi piatimi rokmi nastúpil do kadetskej školy v Dartmouth.

Čakal ma v salóne vo svojom obľúbenom domácom župane z hodvábneho zamatu bordovej farby. Stál pri kozube a vo dvoch pohárikoch už mal naliatu štedrú dávku svojej najlepšej škótskej.

„Asi ju budeš potrebovať,“ povedal, keď mi jeden podával.

„Ako vieš?“

„Už dávno si tu nebol sám, bez Mariny či Saskie.“ Odchlipol si z jantárovozlatej tekutiny. „A dobre ťa poznám, Sid, veľmi dobre. Tak v čom je problém?“

Trafil klinec po hlavičke.

Charlesov príbytok v Aynsforde bol pre mňa odjakživa svätynou, útočiskom. Utiekal som sa tam zakaždým, keď čosi nešlo, alebo keď som potreboval radu múdrejšieho. Napríklad teraz.

„Oslovil ma sir Richard Stewart,“ povedal som.

„Aha!“ zasmial sa a pohodil hlavou. „Mohol som si myslieť. Minulý týždeň sme o tebe hovorili.“

„Počul som.“

„A zdôveril sa ti, predpokladám, so svojim podozrením, že niekto manipuluje dostihy.“

„Presne tak. Aký je tvoj názor?“

Charles sa usadil do hlbokého kresla s kartónovým poťahom.

„Je o tom skalopevne presvedčený,“ vzdychol si.

„Nepochybne,“ odvetil som a zaujal som miesto v kresle oproti. „No zároveň podotýka, že Peter Medicos ho pokladá za blázna trpiaceho stihomamom.“

„Poznám Richarda Stewarta vyše dvadsať rokov a neviem o tom, že by podliehal bludom.“

„No, všetci starneme,“ upozornil som, „a vek prináša rôzne zvláštnosti.“

„Čo si o celej veci myslíš ty?“ položil otázku Charles. „Podľa mňa nesúhlasíš s mienkou Petra Medicosa, inak by si tu nebol.“

„Pozrel som si prehľad dostihov, ktoré sir Richard vypíchal, a uznávam, že niektoré sumy, ktoré Tote vyplatila, môžu vyzeráť podozrivo. Neexistuje však dôkaz, ba ani len náznak, ako by mohli byť výsledky zmanipulované. Sú len dve možnosti. Buď sa sir Richard mylí, alebo ide o sprisahanie obrovského rozsahu.“

„A kto by mal byť jeho strojcom?“ čudoval sa Charles.

„Neviem,“ odvetil som. „Ale rozhodne v ňom musia byť zapletení aj džokejovia.“

„Vypátraš pravdu?“

„Nie,“ vyhlásil som rozhodne. „Takými vecami sa už nezaobhrám.“

„Tak prečo si tu?“

„Asi ma fakt poznal až príliš dobre.“

Chvíľu som ticho sedel a chlipkal whisky.

„Lebo si myslím, že má pravdu,“ povedal som napokon. „A nemôžem sa len tak nečinne prizerať. Asi pred hodinou som mu naznačil, že sa možno mylí, no v hlase som mu počul zlosť, a možno aj isté obavy. Nesmierne si sira Richarda vážim.“

„Tak sa v tichosti pohovárj s Petrom Medicosom. Vypočuj si jeho názor priamo, nie sprostredkovane.“